

BALSO PAR PARTIJU NO SIRDS LATVIJAI BALSO PAR INGUNU SUDRABU

Latvijai ir vajadzīgi patrioti,
kas valsts darbam velta sevi visu

Ja šobrīd valstī daudziem cilvēkiem neklājas viegli, ja ministri nepieņem vajadzīgos lēmumus tautas labā, tad acīmredzot tāpēc, ka nepietiek drosmes, pašatdeves un gudrības. Bez šīm īpašībām, bez smaga darba, bez skaidra rīcības plāna un bez augstas pienākuma apziņas pret savu valsti nebūs iespējams sasniegt panākumus un nodrošināt valsts augšupeju. Jāstrādā pašreizējā, lai valsts ekonomika attīstītos, līdz ar to jūtami pieaugtu ieņēmumi budžetā, kas dotu iespēju atbalstīt sociālo sfēru, nodrošināt taisnīgas algas un pensijas. Tāpēc valsts vadībā ir jāieceļ patiešām labākie, nevis tie, kas izkaulējuši sev vietu partiju savstarpējos tirgos.

Inguna Sudraba ir apvienojusi zinošus, mērķtiecīgus un godīgus cilvēkus, kuri ir gatavi prasmīgi un atbildīgi vadīt valsti, izskaust korupciju, netaisnību un bezatbildību. Mums ir skaidrs rīcības plāns, un mūsu cilvēki ir gatavi un apņēmības pilni godprātīgi kalpot savai valstij, jo valstij ir vajadzīgi patrioti, kas valsts darbam velta sevi visu.

BALSO PAR PĀRMAIŅĀM
BALSO PAR NO SIRDS LATVIJAI

Inguna Sudraba

JĀNIS LAZDIŅŠ,
Latvijas Universitātes Juridiskās
fakultātes profesors

„Savu viedokli es izsaku kā apolītisks cilvēks, kurš nepieder ne pie vienas politiskās partijas. Par Ingunas Sudrabas izveidoto *No sirds Latvijai* varu teikt, ka man patīk

Par tautas vēlētu prezidentu

šīs partijas paustā ideja par tautas vēlētu prezidentu. Ja tauta var ievēlēt Saeimu, tad kāpēc tā nevarētu vēlēlēt prezidentu? Pēc aptauju datiem 75 procenti tautas vēlas to darīt, kāpēc to aizliegt? Satversmē rakstīts, ka visa vara izriet no tautas un, ja tauta šo uzdevumu negrib deleģēt Saeimai, tad tautas griba ir jārespektē. Daži politiķi uzskata, ka tauta ir pārāk dumja, lai ievēlētu īsto cilvēku, bet tā nav taisnība. Ingunas Sudrabas partijā vislabāk pazīstu savus kolēģus no Latvijas Universitātes – Gunāru Kūtri un Ringoldu Balodi. Pazīstu arī Romānu Mežecki. Un ar prieku varu teikt, ka tiek virzīti ļoti spēcīgi deputātu kandidāti.

Gunārs Kūtris desmit gadus ir strādājis Satversmes tiesā, lielu daļu no šī laika bijis Satversmes tiesas priekšsēdētājs. Tātad viņam ir skaidrs priekšstats gan par Latvijas Satversmi, gan par valsts uzbūvi, gan par problēmām, kuras Satversmes tiesa daudzus gadus ir skatījusi un mē-

ģinājusi novērst. It īpaši tas atteicas uz likumu un dažādu normatīvo aktu neatbilstību Satversmei. Domāju, ka šis zināšanas ir vienas no būtiskākajām Saeimas deputātam, lai neizstrādātu kļūdainus un nepilnīgus likumus, kas būtu pretrunā ar Latvijas Republikas Satversmi, jo Gunārs Kūtris noteikti pretrunas pamanīs jau likumu izstrādes procesā, nevis tad, kad tie jau stājušies spēkā. Tā kā parlamenta galvenais uzdevums ir likumdošana, tad uzskatu, ka par Kūtra kunga pieredzi šajā jomā nekādu šaubu nevar būt.

Romāns Mežeckis ir bijis mūsu Juridiskās fakultātes students. Nereti esam ar viņu tikušies ne tikai fakultātes gaitēnos un auditorijās, bet arī basketbola laukumā. Zinošs. Prot pamatoti argumentēt un aizstāvēt savu viedokli. Mērķtiecīgs. Cīnījās gan sportā, gan dzīvē.

Mans kolēģis **Ringolds Balodis** ir gan Tiesīzinātņu katedras vadītājs, gan mūsu universitātes profesors. Viņš ir aktīvs un

ļoti darbaspējīgs cilvēks. Šis darbaspējas izpaužas arī viņa akadēmiskajā un zinātniskajā darbā, piemēram, tikko ir pabeigts ļoti darbietilpīgs projekts – 10. novembrī tiks prezentēta kārtējā Satversmes komentāru grāmata, kurā komentēti tie panti, kas nosaka valsts uzbūves pamatus. Ringolda Baloža aktivitāte un darbaspējas nodērs arī parlamentā un, komunicējot ar tautu, jo atbilstoši satversmes 2. pantam, kas nosaka, ka „Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai”, visa vara izriet no tautas, nevis no Saeimas. Līdz ar to komunikācijai un cilvēku sapratnei jāizvirzās priekšplānā jebkura deputāta darbā.

Šie kandidāti uz vispārējā Saeimas deputātu fona ir pat spoži. Saeimas pamatuzdevums un sūtība ir likumdošana. Saeimai ir jāpieņem likumi – viss pārējais ir sekundāri, jo parlamentam nevajadzētu iejaukties citu varu – tiesu un izpildvaras – darbā. Un strādāt likumdošanas jomā manu kolēģi spēš izcili.”

Latviju var glābt nesavtīgs līderis

HELGA DANCBERGA,
aktrise

Nacionālā teātra aktrise Helga Dančberga vienmēr bijusi sabiedriski aktīva, par savu pienākumu uzskatījusi atrasties tautas vidū un ar skatuves mākslas līdzekļiem paust savas domas.

Padomju laikā kopā ar kolēģiem režisora Viktora Zvaigznes vadībā gatavoja Raiņa dzejas sarīkojumus, lai ar Ezopa valodas palīdzību uzmundrinātu tautu nesamierinātības ar netaisnību, kas latviešiem nodarīta.

Dabiski, ka atmodas laikā Helga Dančberga bija sastopama visur – barikādēs, mītiņos, tautas manifestācijā. Un arī tagad māksliniece nav rimusi – gatavojoties vēlēšanām, aizvien vairāk jādodomā par to, kas notiek mūsu valstī. Ko darīt, lai mums visiem būtu labāka, drošāka, garīgi bagātāka dzīve?

„Manuprāt, lielākais mūsu ienaidnieks ir birokrātija un daudzie pašpārliecinātie ierēdņi, kas mūs burtiski izsūc,” pārdomās dalās māksliniece. „Ja man kāds no viņiem piezvana un sāk runāt augstprātīgā tonī, es viņam saku: „Esmu jūsu kliente un jums nav tiesību ar mani tā runāt! Esmu divas reizes bijusi ASV un redzējusi, kā tur izturas pret klientiem. Aizbrauciet, pamācieties!”

Akadēmiķis Jānis Stradiņš sacījis, ka tagad Saeimā jānāk tādām cilvēkam, kāds bija Raiņa Antiņš – drosmīgs, apņēmīgs un absolūti nesavtīgs. Un tādas īpašības es saredzu Ingunā Sudrabā, lai gan ir cilvēki (arī politiķu vidū), kas cenšas viņu apsmiet un degradēt. Tāda rīcība nekādā gadījumā nav inteliģenta cilvēka cienīga! Nespēju to pieņemt ne kā cilvēks, ne kā kultūras darbiniece un domāju, ka lielākā Latvijas inteliģences daļa uzskata tāpat. Skatījos televīzijā politiskās diskusijas un redzēju, kā viena smalka, skaisti frizēta dāma *a la sešdesmitie gadi* (kuru es domās vienmēr dēvēju par *dejo ar zvaigzni*) burtiski ņirdza par katru Sudrabas teikto vārdu. Kultūras cilvēki tā nedara! Un tajā brīdī manī nobrieda apņemšanās – es balsošu par partiju *No sirds Latvijai*. Un tad pavērošu, vai mūsu demokrātiskajā valstī viens cilvēks varēs brīvi paust savas domas, vai ne.

Kāds mūsu kolēģis režisors reiz sacīja: „Uzņemties atbildību par savu tautu nozīmē apņemties labprātīgi tai kalpot.” KALPOT nevis izmantot tos labumus, ko sniedz atrašanās politikā!

Novēlu Ingunai Sudrabai un viņas komandai vislielākos panākumus!”

Balsošu par sakārtotu un pārtikušu Latviju!

GUNĀRS ĶIRSONS,
uzņēmējs

Gunāram nebija nedz bagāta onkuļa mantojuma, nedz Oksfordas diploma, nedz citu labvēlīgu apstākļu – kā pārējiem uzņēmējiem. Viņš paša spēkiem ir panācis, ka uzņēmums *Lido* ar savu *tautas restorāna* konceptu ierindojas starp 200 lielākajiem Latvijas uzņēmumiem. *Lido* ir lielisks veiksmes stāsts, nu jau arī Rīgas un Latvijas simbols, līdz ar to tas izraisa lielu ārvalstu investoru interesi. Veiksmīgi īstenoti arī projekti Viļņā, Minskā, Tallinā. Gunāram Ķirsonam nav vienalga, kas notiek ar mūsu valsti. Tāpēc viņš piedalīsies Saeimas vēlēšanās un balsos par labām pārmaiņām.

Gunārs Ķirsons: „Mums visiem gribas, lai Latvijā cilvēki dzīvotu labāk. Lai visiem būtu darbs un pienācīgs atalgojums. Ļoti vēlamies, lai cilvēki nepamestu Latviju, lai mazpilsētas un lauki neiztukšotos. Protams, visi vēlas dzīvot pārtikušā valstī, un tieši tādas valstis atbalsta savus uzņēmējus. Mūsu valdībai arī vajadzētu to darīt, turklāt daudz, daudz aktīvāk. Tā tas bija pirmās brīvvalsts laikā, tā tam jābūt arī tagad. Mums vajadzīgi politiķi, kuri stingri aizstāvēs mūsu pašu nacionālos uzņēmumus, nevis akli pakļausies Eiropas prasībām. Un mūsu valsts iedzīvotājiem ir svarīgi, lai valsts vadībā strādātu kompetenti, atbildīgi un zinoši cilvēki. Un Inguna Sudraba ir tieši tāda! Viņa to pierādīja, astoņus gadus izcili vadot Valsts kontroli. Lai veiktu valstij nepieciešamās pārmaiņas, ir jābūt stiprai un kompetentai komandai. Valsts tautsaimniecības attīstībai ir būtiski, lai līdera komandā būtu juristi, ekonomisti un valsts pārvaldi pārzinoši cilvēki. Un Sudrabai tādi ir. Zinoši un pieredzējuši – juristi Gunārs Kūtris un Ringolds Balodis, pašvaldības darbinieks Romāns Mežeckis, ekonomists Jorens Raitums. Vislabāk pazīstu Romānu Mežecki, tāpēc varu novērtēt viņu gan kā vadītāju, gan kā politiķi. Viņš ir godīgs, gudrs, spējīgs saliedēt mērķtiecīgam un konstruktīvam darbam visdažādāko uzskatu pārstāvjus, vienmēr nosvērts un mierīgs, vienmēr pilns ar jaunām idejām un ierosmēm, bet tajā pašā laikā – arī ļoti racionāls. Pirms pieņem lēmumu, pamatīgi izanalizē visus plusus un minusus, un tad ļoti mērķtiecīgi rīkojas. Tādējādi tiek sasniegts vislabākais rezultāts. Viņš ir īsts Latvijas patriots!”

Lai sekmīgi vadītu valsti, politiķiem ir jābūt atbildīgiem. Tieši atbildības par saviem lēmumiem valsts pārvaldē nereti pietrūkst. Inguna Sudraba ar savu līdzšinējo darbu un prasīgumu pret sevi un citiem atbildības latīņu ir pacēlusi daudz augstākā līmenī. Daudzi Latvijas cilvēki ar viņu saista lielas cerības. 4. oktobrī Latvijas iedzīvotājiem atkal nāksies izdarīt savu izvēli. Un es ļoti ceru, ka šoreiz Latvijas iedzīvotāji piešķirs varu tiem cilvēkiem, kuriem patiesi rūp valsts un tautas nākotne. Es balsošu par Ingunu Sudrabu un viņas vadīto partiju *No sirds Latvijai*! Es balsošu par sakārtotu un pārtikušu Latviju!”

Eiropas tradīcija – valsts sadarbība ar Baznīcu

JĀNIS VANAGS,

Latvijas evaņģēliski luteriskās
baznīcas arhibīskaps

„Padomju laiks izārdīja un nogremdēja aizmirstībā daudzas zināšanas, kas ir būtiskas sabiedrības veselīgai dzīvei. Viena no tām – valsts attiecības ar baznīcu. Satversmes 99. panta teikumu "Baznīca ir atdalīta no valsts" bieži saprot īsti padomiskā garā, ka ticīgo cilvēku kopienas ir izolējamas no sabiedrības norisēm valstī. Tādējādi aplami tiek tulkots Baznīcas un valsts šķirtības princips, kas īstenībā nozīmē vien to, ka Latvijas Republikā nav oficiālās valsts reliģijas un ka baznīca nav valsts struktūras sastāvdaļa. Turklāt tāda nepareiza izpratne atstāj neizmantotas arī iespējas sabiedrības dzīves uzlabošanai. Kad beidzot esam atzinuši un Satversmes preambulā apstiprinājuši, ka kristīgās vērtības kopš seniem laikiem ir daļa no Latvijas identitātes Eiropas kultūrtelpā, Latvijas valstij ir īstais laiks sākt veidot ar baznīcu attiecības, kuru pamatā ir šī atziņa. Eiropas tradīcija ir valsts sadarbība ar Baznīcu, īpaši sociālajā un izglītības sfērā, kā arī rūpes par vēstures un kultūras pieminekļiem. Kristīgajā baznīcā ir

„Es novēlu tiem, kas vēlas darboties Latvijas politikā, plašu skatienu, modru prātu un gudru sirdi, lai labā, uzticības pilnā dialogā izkoptu valsts attiecības ar baznīcu atbilstoši ilggadējām Eiropas tradīcijām, par labu visiem mūsu cilvēkiem.“

daudz ideālistiski un nesavtīgi motivētu cilvēku, kas ar prieku kalpotu saviem tuvākajiem arī ārpus valsts un pašvaldību struktūrām. Vajag tikai to ieraudzīt un atbalstīt. Tas ir efektīvs un *vecajā Eiropā* plaši lietots resurss, kas arī Latvijā varētu nest daudz labuma, taču ir vēl maz ap-

zināts un reti izmantots. Es novēlu tiem, kas vēlas darboties Latvijas politikā, plašu skatienu, modru prātu un gudru sirdi, lai labā, uzticības pilnā dialogā izkoptu valsts attiecības ar baznīcu atbilstoši ilggadējām Eiropas tradīcijām, par labu visiem mūsu cilvēkiem.“

Mainīsim kliegdošās netaisnības

EDGARS RAČEVSKIS, diriģents

„Manuprāt, katram cilvēkam jau piedzimstot dzīvē ir savi pienākumi. Sākot ar bērnu dienām, kad ir pienākums mācīties, pienākums pret vecākiem, pret brāļiem un māsām, un beidzot ar pieaugušo dzīvi, kad ir pienākums izglītoties, doties uz darbu un iet vēlēties. Uzskatu, ka katram valsts iedzīvotājam iet uz vēlēšanām ir tāds nerakstīts likums, kas īstenībā nav nekas cits kā pienākums pret savu valsti. Tomēr, no otras puses, ļoti labi saprotu cilvēku nevēlēšanos un vienaldzību. Jo tauta jau ļoti ilgi ir gaidījusi pārmaiņas, bet nav tās sagaidījusi. Tie, kas bija spiesti, ir pametuši Latviju un devušies cilvēka cienīgas dzīves meklējumos uz ārzemēm. Un tas patiešām ir briesmīgi, tā ir lielākā nācījas nelaime, kad tauta ir spiesta pamest pati savu valsti. Diemžēl politiķi to neredz vai negrib redzēt, nemeklē veidus, kā šo traģisko situāciju mainīt. Tāpēc uzskatu, ka vēlēt ir jāiet noteikti un, neatmetot cerības, jātic, ka Latvijā vēl ir cilvēki, kas tomēr pārstāvēs tautas intereses un likvidēs valstī esošo kliegdošo netaisnību.

Manas simpātijas pieder partijai *No sirds Latvijai*, jo man ir dziļa cieņa pret ap-

„Manas simpātijas pieder partijai *No sirds Latvijai*, jo man ir dziļa cieņa pret apvienības centrālo personu Ingunu Sudrabu. Es viņai uzticos gan kā cilvēkam, gan kā profesionālim.“

vienības centrālo personu Ingunu Sudrabu. Es viņai uzticos gan kā cilvēkam, gan kā profesionālim. Uzskatu, ka viņa sevi ir pierādījusi kā godīgu, profesionālu un mērķtiecīgu cilvēku, turklāt viņa arī ļoti pārzina iekšējo valsts kārtību, struktūru, lietu virzību un esmu pārliecināts, ka tieši Ingunai Sudrabai ar viņas zināšanām, prasmēm un pieredzi ir iespēja mainīt kliegdošās netaisnības. Par tādām uzskatu

politiku attieksmi pret izglītību, pret skolotāju algām, pret to, ka tiek likvidētas skolas (tām it kā nevarot atrast finansējumu), pret ģimenēm, pret bērniem. Valsts šobrīd izglītību un ģimenes ar bērniem ir nolikusi pēdējā vietā – uzskatu, ka tā ir ņirgāšanās par cilvēkiem! Man gribētos pašreizējām Saeimas galvām pajautāt – ja jūs neatbalstīsiet ģimenes, jaunu ģimeņu veidošanos, kur latvieši un Latvija būs

pēc vairākiem gadu desmitiem?! Nebūs ne latviešu, ne jaunu ģimeņu! Tas draud ar valsts iznīcību vai, vienkārši runājot – mums visiem beigas! Vai patiešām politiķi to nesaprot?!

Es no sirds ceru, ka Ingunai Sudrabai kopā ar komandu izdosies novērst šīs kliegdošās netaisnības un necieņu pret Latvijas iedzīvotājiem. Tāpēc es sacīšu – tiekamies vēlēšanās!“

Romāns Mežeckis:

TRĪS IEMESLI, KĀPĒC JĀBALSO PAR INGUNU SUDRABU

ROMĀNS MEŽECKIS
No sirds Latvijas deputāta kandidāts.

Beidzis Latvijas Universitātes Juridisko fakultāti. Bijis Latvijas Jaunatnes padomes pirmais prezidents, vēlāk arī Rīgas domes un 7. Saeimas deputāts. Strādājis vairāku Latvijas lielo uzņēmumu vadībā. Pašvaldību vēlēšanās 2013. gadā ievēlēts par Jūrmalas domes priekšsēdētāja vietnieku. Vaļasprieki – basketbols un kalnu slēpošana.

LABĀKA DZĪVE NE VIEN DAŽIEM, BET KATRAM

Šodienas apstākļi prasa neatliekamu rīcību. Grūti iedomāties, ka Ukrainas krīzes dēļ tuvākajā nākotnē sagaidāms ekonomiskais izrāviens, papildu nodokļu nauda budžetā un citi ienākumi. Tāpēc ļoti svarīgi, lai nākamās valdības sastāvā nokļūtu cilvēki ar pieredzi un zināšanām, kuri gatavi rīkoties, nevis mīnāties uz vietas, un nepieļautu situāciju, ka atkal jāapgriež izdevumi, jāatņem nozarēm līdzekļi, kā to darīja krīzes periodā. Tas nozīmē, ka valdības rīcībā jābūt stratēģijai, plānam un jāzina, ko gribam panākt. Visiem zināms, ka Ukrainas notikumi un ar tiem saistītās starptautiskās ekonomiskās sankcijas rada negatīvu iespaidu uz Latvijas ekonomiku. Latvija kā Eiropas Savienības

dalībvalsts atbalsta Eiropas kopīgi nolemto pozīciju, taču tas neapšaubāmi prasīs arī zināmus upurus no mūsu puses.

Ārkārtas stāvoklī jāspriņdzinās un jāvelta enerģija tam, lai saprātīgi un lietderīgi liktu lietā tos resursus, kas mums ir. Valsts budžets būs jāveido īpaši rūpīgi, sekojot līdz katrai izdevumu ailei, pārdomājot katru eiro izlietojumu. Jāietaupa, kur tēriņi ir nelietderīgi, jāvērtē, ko var pārcelt uz vēlāku laiku. Jāmaina attieksme pret Eiropas fondu naudu. Ieklausieties, kā nereti saka – *fondi tiek apgūti*. It kā līdzekļi mums būtu kā dāvana vai vinnests loterijā, kuru var pa roku galam iztērēt. Nē, Eiropas fondu nauda ir nopietns pienesums Latvijas valsts ekonomikai, nozīmīga valsts izaugsmes sastāvdaļa! Tā nevis jāapgūst, bet jāiegulda, lai būtu pēc iespējas lielāka atdeve, un nauda strādātu Latvijas iedzīvotāju labā. Hroniska slimība ir *apgūt finansējumu* gada beigās, kad tiek *sarauti* laikus nepadarītie darbi un tērēts uz nebēdu. Uz to Valsts kontrole daudzkārt norādījusi kā uz nesaimnieciskuma paraugu, taču līdz pat šim laikam ministrijas un iestādes nav gribējušas to pārtraukt un sākt izmantot līdzekļus plānveidīgi un daudz efektīvāk.

Acīmredzot pozitīvas pārmaiņas un efektīvāka valsts pārvalde būs tikai tad, kad Inguna Sudraba pati stāsies valdības vadībā. Ja viņa ko sola, tad vienmēr izdara līdz galam. Trūkumi tiek izskausti, nesaimnieciskums – pārtraukts, un pārvaldes sakārtošana ir viens no iemesliem, kādēļ Inguna Sudraba iet politikā. Pārkarojumos viņu atbalsta vienkāršie cilvēki, un Ingunai ir komanda, kas palīdzēs iecerēto īstenot. Tā, lai radītu labāku dzīvi ne vien dažiem, bet katram.

Biznesā ir zināmi piemēri, kad uzņēmuma vadītājs, iededzies par lietu, aizrauj līdz pārrējo kolektīvu. Valstīs ir radušies līderi, kuri ar savu aizrautību un patriotisku kalpošanu savai zemei panākuši, ka tiek sperti ļoti plaši soļi uz priekšu. Arī Ingunai Sudrabai ir patriotiskas līderes dotumi. Ministru kabinetā jāpulcina nevis bijušie klerki vai partiju cilvēki, kuriem *pienākas* amats pēc stāža, bet gan nozaru izcilās personības, kas prot pārliecināt sabiedrību un ir pierādījušas profesionālismu. Šobrīd valdības sastāvs ir visai pelēcīgs. Ierēdņi, kas varbūt uzcītīgi darījuši

savu darbu, taču nav autoritātes nozarē. Pa kādam politikim, kura profesionalitāte liek vēlēties ko vairāk. Vai gan šis nav īstais laiks, kad atteikties no viduvējības, dot priekšroku pieredzei un zināšanām?!

Inguna Sudraba, atnākot uz Valsts kontroli, uzskatīja – vadītājam ar savu paraugu pirmajam jāredz, ka darba pienākumus var veikt izcili, apzinīgi, godīgi. Un viņa bija labākais piemērs darbiniekiem ar kompetenci, prasmēm, personīgajām rakstura īpašībām. Darbinieki stājās Ingunai blakus. Valsts kontrole pilnībā mainījās. No klusas, sabiedrībai nezināmas institūcijas pārvērtās par iestādi, kura drosmīgi ķērās klāt lielu iestāžu un *aizdomīgu* objektu revīzijām, nebaidījās publiski stāstīt par rupjiem finanšu pārkāpumiem, iemantojot lielu iedzīvotāju uzticību. Tāpēc nepieciešams pozitīvs vadītāja piemērs, jo bez tā nekāda attīstība nenotiek.

Ja šobrīd valstī iet grūti, ja ministri nepieņem vajadzīgos lēmumus, kavējas veikt pārkārtojumus, tad acīmredzot tāpēc, ka nepietiek drosmes, pašatdeves un gudrības. Bez šīm īpašībām, bez augstas pienākuma apziņas pret savu valsti nebūs iespējams sasniegt panākumus. Jāstrādā pašai ziedīgi, lai valsts ekonomika attīstītos, līdz ar to jūtami pieaugtu ieņēmumi budžetā, kas dotu iespēju atbalstīt sociālo sfēru. Valsts vadībā jāievēlē mērķtiecīgākos un zinošākos cilvēkus, un tad dzīve kļūs labāka ne vien dažiem, bet visiem valsts iedzīvotājiem.

TAISNĪBA IR, PAR TO IR VĒRTS CĪNĪTIES

Jau 24 gadus mums ir neatkarīga valsts. Kad tauta vienotā frontē to veidoja, mazam un lielam, jaunam un vecam bija cerības pieredzēt gaišāku nākotni, pārticīgāku dzīvi un taisnīgāku valsti nekā *padomija*. Pirmajā brīvvalstī gaišums atspīdēja pār brīvo Latviju, jo cilvēki gadsimtiem bija dzīvojuši tumsībā, ciešot svešu varu nodarītās netaisnības. Un tad pēkšņi – pašiem sava valsts! Tā piedzima kā brīnums, un savas valsts dēļ daudzi bija gatavi iziet cauri grūtībām, smagam darbam, brīvības cīņās liet asinis un atdot pat dzīvību. Uz priekpilna optimisma viļņa, bet nežēlojot arī pūliņus un sviedrus, īsā laikā panācām būtiskus sasniegumus un teicamus rezultātus mākslā un kultūrā, saimniekošanā un ražošanā. Vēl tagad atceramies trīsdesmito gadu sviesta un bekona eksportētāju, Latvijas rūpnieku, izcilo zinātnieku un ievērojamo literātu panākumus. Toreiz cēlās tautas vienotības gars, godprātīgi strādājot, auga pārticība, valsts strauji attīstījās. Latvija daudzos salīdzinošajos rādītājos apsteidza Lietuvu, Igauniju, Somiju, atsevišķās jomās ieņēma vadošās vietas Eiropā, un tikpat kā nekur neatradās starp atpalicējiem. Pats par sevi saprotams, ka tas radīja tautā pacēluma vilni, ko stiprināja pārliecība, ka, būvējot

jauno valsti, tās pamatos tika iemūrēts taisnīguma princips. Valsts sasniegums un kopā padarīto darbu augļi jābauda katram valsts iedzīvotājam. Tieši tolaik Ministru kabineta sienā iekala zīmīgo uzrakstu *Viens likums, viena taisnība visiem!*

Šodien burti uzrakstā nav izdzisuši. Toties padzisis ir šai vēsturiskajā vadmotīvā izteiktais gars. Mums jāatjauno taisnīguma princips mūsu valstī! Pēc tik daudziem gadiem padomju jūgā, pēc varas atsvešināšanās no tautas atdzimušās Latvijas neskaitāmajās valdībās cilvēki jūtas zaudējuši ticību un ir vilušies. Vai iespējams, ka taisnīgums uzvarēs mūsu zemē, kur to vien dzird, kā deputāts izrādījies *vienlīdzīgāks* par ierindas pilsoni, kā ministrs iekūlies nodokļu skandālā un palicis nesodīts, kur partijnieki skapīšos glabā lielas naudas summas, raustīdami plecus, kā tās tur gadījušās. Vai taisnīgums atgriezīsies valstī, kas regulāri *izcīna* priekšpēdējo vai pēdējo vietu Eiropā, un no kuras aizbraukuši simti tūkstoši darba spējīgo iedzīvotāju? Vai ir taisnīgi, ka par desmitiem miljoniem latu uzbūvē valsts iestādes ēku un turpina maksāt miljonus par tās izmantošanu privātam ārzemju uzņēmumam, bet veselībā, izglītībā, kultūrā pastāvīgi aizbaidinās – naudas trūkst, līdzekļu nepietiek!? Cilvēkus satrauc nesaimnieciskums un netaisnības, bet vēl jo vairāk tas, ka par to visu it neviens nav atbildīgs, par to it nevienu nemēģina sodīt! Redz, amatos taču ir valdošo partiju ļaudis, un ar viņiem jāapietas uzmanīgi, viņi ir īpaša *visvienlīdzīgāko* cilvēku grupa, kam piemērojama īpaša taisnība, vai, kā tautā saka – *tiem jau likumi nav rakstīti!*

Tieši tāpēc Inguna Sudraba, uzsākot sabiedriski politisko darbību, nodibināja tautas kustību un vēlāk partiju *No sirds Latvijai*. Un partijā *No sirds Latvijai* mīt patiesa ticība, ka Latvija nav uz mūžu lemta netaisnībai. Mēs taču esam brīva, skaista, izcila valsts! To vajag tikai sakārtot, lai Latvija kļūtu stipra un cienīta. Tāpēc sāksim ar galveno. Ar taisnīguma atjaunošanu. Noticiet arī jūs – taisnība ir, par to ir vērts cīnīties!

CILVĒKIEM JĀBŪT DROŠIEM PAR RĪTDIENU

Latvijai nebaltākajās dienās esam piedzīvojuši plašu savu tautiešu došanos ekonomiskajā emigrācijā. Kāpēc viņi izšķīrās par smagu soli – pamest savu tēvzemi? Tāpēc, ka viņiem zuda katram cilvēkam svarīgākā – drošības sajūta. Ja valstī nav darba un pat tad, ja tu strādā, bet ar pieticīgo algu nevari pabarot ģimeni un laist skolā bērnus, nāk apziņa, ka valstī kaut kas nav kārtībā. Cilvēki kļūst par pesimistiem, un, ja vēl šodien izdelves savilkt galus kopā, tad nezina, kas būs rīt. Televīzijā valsts vadītāji runā, runā, runā, līdz tu saproti, ka nekas taču nemainās! Un nemainīsies. Tad

pārņem doma meklēt drošības sajūtu citā valstī, kur ir lielāka cerība dzīvot cilvēka cienīgos dzīves apstākļos, kur valstsvīri gan tāpat daudz runā, tomēr neaizmirst gādāt arī par iedzīvotāju sociālo drošību. Un tā notika, ka bez ticības rītdienai, bez cerības par valsts nākotnes attīstības iespējām, redzot, ka daudzās valdības klunkurē pa neapgaismotu ceļu, un, nespējot atrisināt pašu problēmas, daudzi Latvijas ļaudis vairs nesaistīja sevi ar valsti un izvēlējās būvēt dzīvi ārpus Latvijas.

Ja politiķi būtu skaidri un nepārprotami iezīmējuši ceļu, pa kuru Latvijai virzīties savā izaugsmē, ja būtu iedvesmojuši un radījuši ticību nākotnei, varbūt cilvēki paciestu grūtības, jo rītdiena taču būs labāka un gaišāka.

Daudz smagākos apstākļos, pēc Pirmā pasaules kara, kad ieguvām neatkarību un dibinājām valsti, latvieši ticēja savai valstij un cīnījās par labāku nākotni. Ar degsmi un entuziasmu viņi īsā laikā sasniegta izcilus rezultātus lauksaimniecībā, rūpniecībā, radīja nacionālos uzņēmumus, mākslas, kultūras sasniegumus. Bija vienotība mērķu sasniegšanā, bija ticība rītdienai un bija pašizliedzība katrā zemnieka sētā, katrā darbavietā. Valsts izrādīja lielu pretimnākšanu veiksmīgiem darītājiem, piemēram, dzēšot aizdevumus par uzceltām saimniecības ēkām. Tas ļāva saņemties un atsperties, Latvija bija plaukstoša zeme. Tāpēc, ka tēvutēvi ticēja, tāpēc, ka netaupīja sevi grūtā darbā, tāpēc, ka tauta bija vienota.

Šodien arī ir spaidīgi laiki, ne bez saviem grūtumiem, un tas nav no vienkāršākajiem varas uzdevumiem, kas jāsaikā īstenot uzreiz pēc vēlēšanām.

Jāatjauno ticība savai valstij, jāstrādā tā, lai cilvēkos atgrieztos drošības sajūta. Katram par sevi. Par ģimeni.

Ingunas Sudrabas komanda, visiem spēkiem vērsoties pret bezatbildību un nekompetenci valsts pārvaldīšanā, vietā liks prasmes, zināšanas un skaidru plānu Latvijas attīstībai. Strādāsim tā, lai cilvēki atkal lepotos ar savu valsti, ar mūsu Latviju! Par taisnīgu un drošas rītdienas Latviju!

Kāpēc jābalso par *No sirds Latvijai*

TĀLAVS JUNDZIS:

„Man patīk partijas *No sirds Latvijai* programmā iekļautā nostāja par jaukto vēlēšanu modeli, jo tas, bez šaubām, uzlabotu mūsu ievēlēto Saeimas deputātu kvalitāti.

Ringolds Balodis – ārkārtīgi uzņēmīgs, mērķtiecīgs, ar lielām darba spējām, asu prātu un vienmēr patīkams sarunu biedrs. Tā vien šķiet, ka savā darba dzīvē viņš jau paspējis sasniegt visus mērķus, un nu laiks savu pieredzi likt lietā arī politikā.

Man ir bijusi izdevība Ringoldu Balodi iepazīt kā zinātnieku, kurš soli pa solim sasniedzis Latvijas Universitātes profesora titulu un kļuvis par vienu no nedaudzajiem Latvijas juristiem, kurš ievēlēts par Latvijas Zinātņu akadēmijas korespondētājlocekli. Viens no viņa vadītajiem zinātniskajiem projektiem paredz sagatavot Latvijas Republikas Satversmes kome-

tārus, kas kļūs par pirmo šāda veida izdevumu Latvijas vēsturē un ļaus ikvienam no mums labāk aizstāvēt savas tiesības un likumīgās intereses. Būdam jurists un zinātnieks, Ringolds Balodis ir īstais cilvēks, kurš spētu politiku Latvijā padarīt tādu, kas kalpo sabiedrībai – visiem un ikvienam mūsu valsts iedzīvotājam.”

RAIMONDS AUNIŠS:

Visus pēdējos gadus valstī nebija reālas politiskās konkurences. Līdz ar Ingūnas Sudrabas parādīšanos tā ir sākusies. Un tas, ka varas partijas no viņas baidās, arī ir iemesls nemitīgiem uzbrukumiem Ingūnai Sudrabai. Bet tieši šie uzbrukumi un varas bailes no viņas norāda, ka viņa ir uz pareizā ceļa. Ka viņa ir nevis varas, bet tautas pusē. Lai viņai izdodas! Es balsošu par Ingūnu Sudrabu.

MĀRTIŅŠ POZŅAKS:

Balsošu par partiju *No sirds Latvijai*, jo tas ir mans protests pret pastāvošajām partijām – ZZS, NA un *Vienotību*, jo nevaru piedot, ka viņi manu nodokļu maksātāja naudu ir notrallinājuši *Liepājas metalurgos* un *Krājbankās*. Un *Saskaņa* Rīgā arī rīkojas līdzīgi. Bet visvairāk varā man nepatīk korupcija. Neviena valdība netiek ar to galā. Ar korupciju valstī var tikt galā tikai Ingūna Sudraba. Es ļoti ceru uz viņu.

INDRA LINTIŅA-LUČKA:

Es balsošu par Ingūnu Sudrabu, tāpēc ka viņa nav saistīta ar pie varas esošajām partijām. Ja varas partijas varētu raksturot ar diviem vārdiem – bezatbildība un nekompetence, tad Sudraba man saistās ar godīgumu, atbildību un drosmi.

Ja pēc neatkarības iegūšanas daudzos rādītājos mēs esam pēdējās vietās Eiropā, ja mums ir viens no zemākajiem dzīves līmeņiem Eiropā, un sociālās nevienlīdzības ziņā esam vieni no pirmajiem, tad pārmaiņas ir ne tikai nepieciešamas, tā ir nepieciešamas kā gaiss. Un šo pārmaiņu simbols ir Ingūna Sudraba.

LIDIJA JENDE:

„Esmu Ingūnas Sudrabas mammas Elgas Tomas studiju biedrene. Mēs kopā studējām Lauksaimniecības akadēmijas Agronomijas fakultātē. Par savu kursa biedreni Elgu varu teikt to, ka viņa ir taisnīga un godīga. Cilvēks, uz kuru vienmēr var paļauties. Savukārt mans vīrs Dzintars kopā ar Ingūnas Sudrabas tēvu Jāni mācījās Priekļu lauksaimniecības tehnikumā un vienmēr par viņu ir izteicies pozitīvi.

Zinot Ingūnas vecākus, ar prieku un sajūsmu vēroju, cik lietišķi, precīzi un godīgi Ingūna strādāja Valsts kontrolē. Noliecu galvu viņas priekšā! Es labprāt redzētu Ingūnu Sudrabu kā Latvijas premjerministri, jo tad viņas pilnvaras un iespējas uzlabot mūsu visu dzīvi būtu daudz plašākas.

Cienu to, ka Ingūna Sudraba nekad nevienam nav baidījies teikt acīs taisnību, lai cik nepatīkama vai neērta tā dažkārt būtu. Tāpēc viņai ir daudz nelabvēļu, tāpēc ir tik nepatīkami skatīties raidījumus vai lasīt presē klajus melus un zākā-

šanos par godīgu cilvēku. Viņa daudz zina par augsta līmeņa valsts amatpersonām, un daudz fakti ir tādi, kas šo personu godam *rīvē kantes*. Tāpēc nemitīgi notiek kļūdu meklēšana, bet meklējiet, cik vien gribat – tauta intuitīvi jūt, kam var uzticēties un kam vairs nevar! Zinu, ka Ingūnai var uzticēt Latvijas valsts vadīšanu, tāpēc balsošu par 13. sarakstu – par partiju *No sirds Latvijai!*”

RALFS EILANDS:

Vēlēšanu dienā grupas *PeR* solists RALFS EILANDS balsos par partiju *No sirds Latvijai* deputāta kandidāta un Rīgas Valsts 3. ģimnāzijas direktoru ANDRI PRIEKULI vārda. Šī vīra iesaistīšanos politikā talantīgais mūziķis saista ar cerībām sagaidīt pārmaiņas izglītības jomā.

Uzzinājis, ka mans bijušais direktors nolēmis iet politikā, nebiju pārsteigts. Ma-

nuprāt – loģisks solis! Kāpēc tas, kurš tik pārliecinoši apliecinājis spēju būt par lideri savā darbā, nevarētu paplašināt atbildības zonu?! Jebkurš, kas beidz mūsu skolu, ir gatavs dzīvei. Jauniešiem ir savas idejas, neatkarīga domāšana. Viņi var izvēlēties, vai turpināt mācības augstskolā vai darīt ko citu. Esmu pārliecināts: ja cilvēkam, kurš izveidojis šādu sistēmu skolā, tiktu dota iespēja savas idejas realizēt valsts līmenī, viņš mūsu izglītības sistēmu sakārtotu.

Tas, ka Ingūna Sudraba sakomplektējusi tik spēcīgu domubiedru komandu, vieš cerības, ka kaut kas varētu virzīties uz priekšu. Vienīgajā sarunā, kas man bijusi ar Ingūnu Sudrabu, biju pārsteigts, cik saprotami šī politiskā spēj runāt par pārmaiņām, kas mums tik nepieciešamas un uz kurām viņa gatava cilvēkus vest.

Ja partija *No sirds Latvijai* vēlēšanās iegūtu pietiekamu skaitu balsu, mans tai dotais uzdevums būtu vispirms sakārtot izglītības jomu.

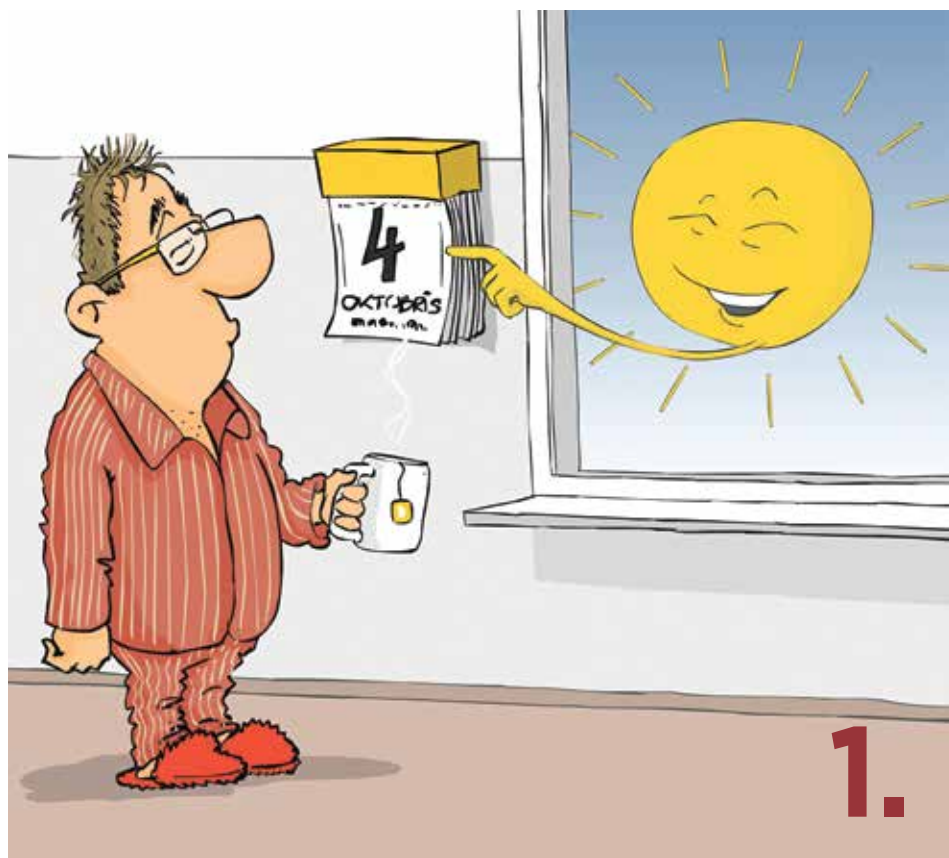
LĪVA VĪKSNA,

Balsošu tāpēc, ka gribu, lai cilvēku, kuri tic manas dzimtenes gaišākai nākotnei un nevēlas aizbraukt, kļūtu vairāk.

Vai citiem tas patīk vai ne, bet es uzskatu, ka tieši Sudraba ir visspilgtākā, visgodīgākā un visdrosmīgākā politikā. Viņa ir vienīgā reālā alternatīva valdošajai varai šajās vēlēšanās. Un vienīgi viņa spēš kaut ko izmainīt mūsu valstī. Jo vairāk balsu saņems *No sirds Latvijai*, jo tuvāk valsts vara būs tautai. Balsojot par Ingūnu Sudrabu, es balsoju par varas maiņu, par iespēju jaunai partijai parādīt sevi, lai mēs pēc tam darbā redzētu atšķirību. Balsošu tāpēc, lai vienas un tās pa partijas valstī nevaldītu nepārtraukti. Balsošu par varas maiņu. Šī jostu savilkšanas politika

un locīšanās uz visām pusēm, šī stagnācija valstī jau ir apnikusi. Tāpēc es balsošu par Sudrabu.

1.

Vēlēšanu iecirkņi strādās no plkst. 7.00 līdz 20.00.

Kā pareizi balsot?

Sestdien, 4. oktobrī, Latvijā notiks 12. Saeimas vēlēšanas. Tajās var piedalīties visi LR pilsoņi un ES pilsoņi, kuriem ir tiesības balsot un kuri vēlēšanu dienā ir sasnieguši 18 gadu vecumu.

2.

Balsot var jebkurā vēlētāja atrašanās vietā tuvākajā iecirknī Latvijā vai ārvalstīs. Balsojot jāuzrāda derīga pase. Tiem vēlētājiem, kuru vienīgais personu apliecinošais dokuments ir elektroniskā identifikācijas karte (eID), jau savlaicīgi (līdz 3. oktobrim) jāizņem personalizēta vēlētāja apliecība attiecīgajā Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes teritoriālajā nodaļā.

3.

Vēlēšanu iecirknī saņemi deputātu kandidātu sarakstu no tām partijām, kas balotējas konkrētajā vēlēšanu apgabalā, un aploksni. Vajag izvēlēties vienu sarakstu, mūsējais ir trīspadsmitais pēc kārtas – *No sirds Latvijai* saraksts.

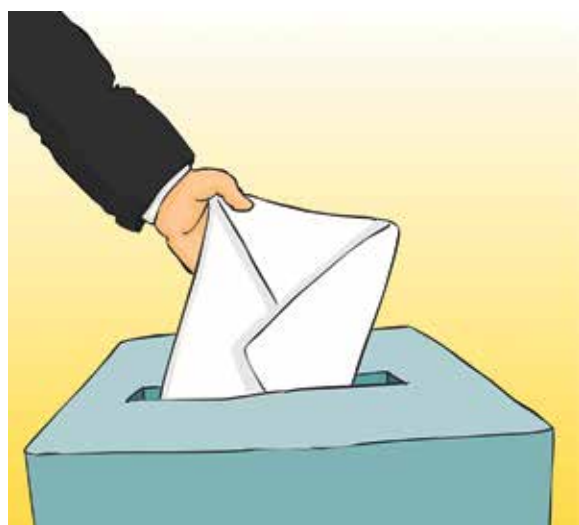

4.

Sarakstā jāieliek plusiņi tiem kandidātiem, kurus tu vēlies redzēt Saeimā.

5.

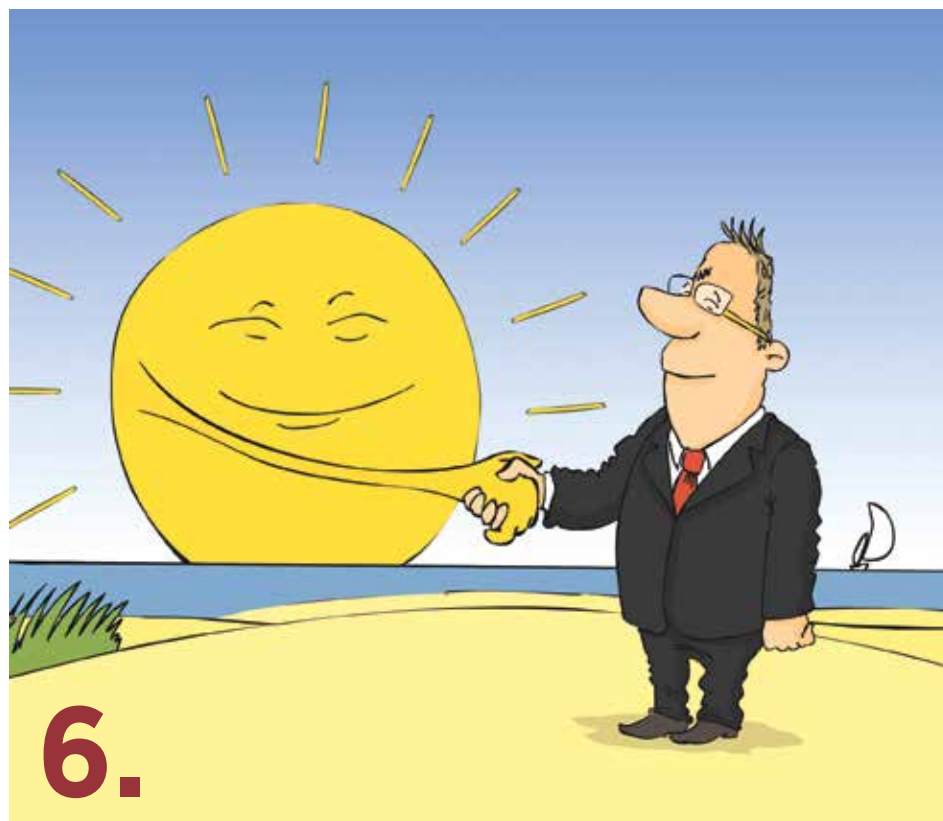
Bilietenu ieliec aploksnē un iemet vēlēšanu urnā.

Atbildes uz visiem jautājumiem, kas saistīti ar vēlēšanām, var iegūt, zvanot uz CVK pa tālruni 67049999 katru dienu no plkst. 8.00 līdz 20.00.

Ja konkrētajā dienā nevari ierasties vēlēšanu iecirknī, vari izmantot izdevību balsot iepriekš. Pirmsvēlēšanu balsošana sāksies trīs dienas pirms vēlēšanām.

Tiks organizēta arī balsošanas iespēja mājās tiem vēlētājiem, kuri paši nevar ierasties vēlēšanu iecirknī veselības dēļ.

6.

NO SIRDSDS LATVIJAI

JA VĒLIES BALSOT PAR
INGUNU SUDRABU,
BALSO PAR PARTIJU
NO SIRDSDS LATVIJAI

**PALDIES,
JŪSU ATBALSTS
KATRU MĒNESI
AUG!**

